

PAKLENI ŠUND

Još jedan nastavni sat. Sjedim ukipljeno u zadnjoj klupi. Položaj koji sam zauzela na početku sata nastojim održati dok ne zvoni. Još 43 minute. Nisam sigurna hoću li uspjeti. Previše sam se stisla i ne znam kako ću izvući desnu ruku za pisanje. Kako izvući desnu ruku, a da ne izazovem pozornost? Bez pomicanja? Trebam ju izvući veoma polako, bez naglih pokreta i bez ikakvih zvukova. Nadam se da neću privući poglede. Mrzim poglede jer me bole. Nek' poglede troše na bitnije stvari poput tuđih ispita ili svojih mobitela. Odlučila sam ne izvući ruku, osim ako ne bude krajnje potrebno. Nadam se da neće doći do takve situacije jer se profesorica ionako zapričala. Nitko ju ne sluša. Zašto? Volim slušati ono što priča, zanimljiva je. Uvijek kaže nešto novo i nastoji nas nešto naučiti ispričavši neku anegdotu. Ali nitko ju ne sluša. Svi su tako nemarni i opsjednuti sobom. Ne upijaju informacije, znanje ih ne zanima. Zašto su ovdje? Ionako bi mi bilo ugodnije da nisu ovdje. Čine me nervoznom. Njihovo šaputanje me ubija. Osjećam da šapuću o meni, osjećam da sam glavna tema. Ne želim biti glavna tema. Ne želim uopće biti tema. Zašto bi pričali o meni? Ne znaju ništa o meni. Ne poznaju me. Osuđuju me, a ne znaju čitati. Možda ne žele ili im se ne da. Ne da im se čitati lektiru, a kamoli osobu. To je kompliciranije i zahtijeva više vremena. Vremena koje posvećuju društvenim mrežama i ljubavnim problemima.

Neudobno mi je, ali ne mogu se pomaknuti. Dvojica su se okrenula prema meni kao da žele nešto vidjeti. Kao da žele vidjeti kako se pomičem i crvenim. Ukipljena gledam u klupu. Ruka me boli. Ne mislim na bol, ne osjećam je. Barem ne fizičku. Okrenuli su se naprijed. Možda me nisu gledali. Ionako se zabavljaju, imaju svog posla. Zašto bi gledali mene? Nisam toliko zanimljiva. Uopće nisam zanimljiva. Profesorica je pitala je li netko čuo za Quentina Tarantina. Srce mi se ubrzalo. Znala sam da me se TO tiče. Znala sam da se trebam javiti. Nisam mogla progutati slinu. Gledala sam u profesoricu i nečujno se gušila pokušavajući ispustiti glas. Bilo kakav zvuk. Samo da se čujem. Možda bi profesorica shvatila da obožavam Tarantina samo da izustim nešto. A možda i ne bi. Pitala je opet i iščuđavala se kako se nitko ne javlja. Znala sam da neće nitko osim mene. A možda ni ja. Ali trebam. Osjećam da mi je to dužnost jer nitko nije ni čuo za njega, a kamoli da osjeća i proživljava sve to što ja proživljavam u ovom trenutku. Borim se. Riječi žele van. Želim da profesorica zna da ga obožavam, želim da i drugi znaju. Iako se toga sutra nitko neće sjećati, barem bih imala trenutak. Ali ne želim trenutak. Ne želim pažnju. Ajme, ne želim poglede. A ipak želim da znaju da sam strastveni obožavatelj Tarantinovih filmova. Zašto želim da to znaju? Ne znam. Nemam odgovor na to. Očito niti nemam odgovor na profesoričino pitanje jer se nisam oglasila. Pokrenula je drugu temu pomalo razočarana. I ja sam bila razočarana. U sebe. Više nego ikad. Trebala sam samo reći da sam čula za njega, pogledala sve njegove filmove i da ga obožavam. To je to. To je jedino što sam trebala reći. Dok me osobno razočaranje preplavljivalo i zauzimalo svaki djelić mog uma, još jedna misao pala mi je na pamet. Što ako je jedino što trebam reći da postanem vidljiva i slobodnija upravo to da sam čula za Tarantina i što ako mi to pobjegne? Prilika da profesorica i razred čuju moj glas. Čuju i vide mene u mom najhrabrijem činu. U mom najmazohističnijem dijelu koji radim zbog njih. Ali i zbog sebe. Borim se. Mučim se. Proždirem samu sebe. Opet se gušim. Veoma tiho i veoma glasno. Moj svijet se ruši tako brzo i tako destruktivno, nemilosrdno, a u razredu je sada sve tako tiho. Svi pišu osim mene, ja nisam izvukla ruku. Imala sam osjećaj kako me svi primjećuju. Sve bi bilo gotovo samo da progovorim. *Hajde, progovori. Oduci pažnju u smjeru koji ti želiš. Ali ne želim pažnju. Želiš. Što? Tko je to? Želiš.* Razgovaram sama sa sobom. Ludim. Sve u meni vri. Nepomična sam i ne pišem. Gledam u prazno. Vidim kroz ljude kao što i oni vide kroz mene svaki dan. Nisam dorašla ovome. Nisam dorašla sama sebi. Ne želim razgovarati sama sa sobom. Na to sam spala. Osim ako ne kažem nešto. Osim ako ne kažem da volim

Tarantina. Zbilja ga obožavam i kad odrastem, želim napisati scenarij za film koji bi on režirao. To su samo snovi. Što ako ostali ne mare za moje snove? Zašto bi marili za njih? Slušala sam tuđe snove jer su svi tako glasni i svaki dan samo pričaju i pričaju, izlažu sebe na pladnju pred drugima tako olako. To nikad nisam shvaćala. Kako se netko može toliko ogoliti pred nekim drugim? To su duboke stvari koje zadržavaš za sebe. Ali imam ih previše. Gušim se u njima. Možda trebam isprazniti prostor tako da kažem nešto naglas. Jednom u životu. Iz čista mira. Sad su već svi zaboravili profesoričino pitanje. Svi osim mene. Meni još odzvanja u ušima i tišti me toliko da boli.

Izvukla sam ruku. Odjednom. Bez razmišljanja. Samo sam ju izvukla onako ukočenu. Sad je na klupi s olovkom u ruci i zapisuje riječi s ploče. Moja me je ruka iznenadila. Ne događa se često i trenutak je poseban. Inače sve prvo prođem u glavi i savršeno matematički izračunam, a tek onda učinim nešto. Ne ide mi matematika, ali to računanje u glavi postalo je dio moje rutine i funkcioniranja kao osobe. Reći ću. To je to. Reći ću da obožavam Tarantina. Ali tu ću stati. Dovoljno je da znaju to. Preskočit ću dio o snovima, to je već pomalo pretjerano. *Hajde, učini to! Neću. Ne mogu. Odlučila si malo prije. A sad učini to. Ne mogu, mislila sam da će spontano doći. Ali, nije. Opet se analiziram. Ti analiziraš. Tko ja? Ja sam ja. Ti nas kočiš svaki dan. Hajde, učini to ili odlazi i ne vraćaj se! Ne mogu otići od same sebe. Možeš, ali to ne bi ispalo dobro za nas.* Stresla sam se. Tako naglo i tako čudno da mi je zaškripao stolac i udarila sam rukom o klupu. Profesorica je prestala pričati i cijeli razred se na trenutak okrenuo prema meni. Svi me gledaju. Bum-bum! Osjećam kako mi se lice topi od vrućine. *Ja... Ja obožavam Quentina Tarantina, zamucala sam.*

Kristina Košutić, 4.U